

диитѣ нѣмаше право. Народътъ ни отъ практика разбра, че е билъ излъганъ и че тукъ порокътъ се нарича добродетель, лъжата — дипломация, измамата — основа на търговията, изкусната кражба — позволена печалба, и т. н., както това положение продължава и до сега“.

Съзнавайки трудното си положение въ Дунавскитѣ княжества, българскитѣ преселенци правили отдавна опити да си спечелятъ покровителството на руското правителство. Така, ние знаемъ, че още въ 1804 г. въ Петербургъ се явили тетевенецътъ Атанасъ Николаевъ Нековичъ и врачанецътъ Иванъ Атанасовъ Замбинъ, и двамата нѣкогашни бѣжанци въ Влашко, за да действуватъ предъ официалнитѣ руски кръгове за закрила и избава на българския народъ, по силата на мирния договоръ отъ Кючукъ-Кайнарджа (1774) и подъ впечатление на сръбското възстание отъ 1804 г. За да иматъ нуждната тежестъ, и понеже не притежавали никаква легитимация и никакво пълномощно за народната си мисия, тѣ подирили и получили препоръка отъ епископъ Софрония Врачански (1808). Следъ смъртъта на Замбина другарътъ му Нековичъ поддържалъ връзки съ руския главнокомандуващъ презъ войната отъ 1808 до 1812 г. въ качеството си на „болгарскій депутатъ“; и като такъвъ останалъ той и по-късно въ Влашко, работейки отъ 1819 г. като избранъ наново отъ бѣжанцитѣ „депутатъ“ за облекчение на тѣхнитѣ страдания. Държавниятъ съветникъ Коронелли, главенъ попечителъ на преселенцитѣ въ Влашко, издалъ на 22 май 1812 г. единъ атестатъ на Ат.Нековича, въ който се удостоверявало „отличното усърдие“ на този мъжъ „отъ благородна българска фамилия“ при настаняване на българитѣ въ Молдова и Влашко. Помагалъ на Нековича въ тая трудна задача братовчедъ му Александъръ Павловичъ Нековичъ, който отъ 1828 г. сжщо станалъ „главенъ представителъ и ходатай“ на българскитѣ преселенци въ Влашко и Молдова. Ал. Павловичъ при това действувалъ не само предъ руското и влашкото правителство, но и предъ турското. Починалъ презъ време на войната, той билъ наследенъ въ мисията си отъ Атанасъ Нековичъ, който ходилъ въ Цариградъ, за да бжде уредено съ специаленъ ферманъ положението на българскитѣ бѣжанци задъ Дунава и който следъ това живѣлъ въ Влашко и въ Виена (1841), носейки все още титлата „български депутатъ“, макаръ и изоставенъ въ мизерия.